

Arrest

nr. 218 011 van 8 maart 2019
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: 1. ten kantore van advocaat I. MELLAERTS
Maastrichterstraat 99
3500 HASSELT

2. ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 en 9 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 10 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaten I. MELLAERTS en N. AHMADZADAH en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 september 2017 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

1.2. Op 9 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een sjiitische Hazara te zijn, afkomstig uit Torgan, district Jaghatu, provincie Ghazni (Afghanistan). U bleef in het dorp wonen tot u vier of vijf jaar oud was en u samen met uw gezin verhuisde naar Qalay Qadam in de stad Ghazni. Sinds lang zou uw vader verwickeld zijn in een grondconflict met een aantal kuchi's uit uw regio. Drie jaar nadat uw vader overleed besloot u om op een stuk grond van de familie een huis te bouwen. Op een dag, tijdens de derde maand van het jaar kwam een zekere [I.] met een aantal gewapende mannen naar uw bouwgrond, bedreigden er de arbeiders en telefoneerden naar uw winkel. Men zou daarop ook naar uw winkel komen en u werd er door hen geslagen. Hij eiste dat u een document zou ondertekenen waarin u verklaarde afstand te doen van de gronden. U moest eveneens beloven dat uw arbeiders niet verder zouden bouwen op dit perceel. U werd met de dood bedreigd en zou in totaal twee keer bezoek krijgen en drie keer worden opgebeld. Na deze bedreigingen besloot u hulp te zoeken bij de politie en trok met een verklaring van de politie naar de werkplaats van [I.]. Hij beschuldigde u een spion te zijn en dreigde ermee u te doden. Via een chauffeur uit Torgan zou uw moeder te weten komen dat de taliban u opspoorde. U besloot daarop Afghanistan in 1394 (2015-2016 volgens de Gregoriaanse kalender) te verlaten en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland naar België alwaar u op 15 oktober 2015 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een originele taskara van u en uw vader neer, vijf originele foto's en de enveloppe waarmee uw documenten werden verstuurd. U voegde daar ook nog kopieën aan toe van twee eigendomsbewijzen.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, d.d. 26 september 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over uw opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw exacte leeftijd. Zo gaf u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. U verklaarde immers op 15 oktober 2015 dat u op dat moment zestien jaar oud zou zijn (Verklaring DVZ, d.d. 15 oktober 2015, p. 4). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 23 oktober 2015 reeds een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 de minimumleeftijd is en deze waarschijnlijk nog hoger ligt. U werd gewezen op de bevindingen van het medisch onderzoek en het bijzonder grote leeftijdsverschil, maar liet zelfs ten aanzien van het CGVS uitschijnen dat u jonger zou zijn dan men had vastgesteld. Zo verklaarde u dat u dacht dat u achttien bent, uw ouders ongeletterd zijn en men in Afghanistan de geboortedatum niet noteert. U ging hoe dan ook niet in beroep tegen de uitkomst van het onderzoek en wanneer u gevraagd werd naar uw ware geboortedatum moest u het antwoord volledig schuldig blijven. U leek niet eens te weten op welke dag, in welke maand of in welk jaar u werd geboren. Dat u hierover geen enkele informatie zou hebben, noch niet eens bij benadering zou kunnen aangeven wanneer u werd geboren is bevreemdend. Te meer u ten aanzien van de DVZ nog gewoon verklaarde op '18 juli' te zijn geboren. Waar u deze datum dan vandaan haalde is niet duidelijk. Dat u zich overigens nooit zou hebben afgevraagd wat uw geboortedatum (minstens uw geboortjaar) dan wel zou zijn, noch hier ooit navraag

naar zou hebben gedaan, is niet aannemelijk (CGVS, p. 4-5). Ter staving uw identiteit legde u een originele taskara (identiteitsbewijs) voor, echter dient te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie blijkt dat allerhande documenten in Afghanistan wegens de hoge graad aan corruptie eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt. Bijgevolg hebben Afghaanse documenten an sich reeds een geringe bewijswaarde. Gezien de leeftijd die wordt vermeld op uw taskara niet eens bij benadering lijkt overeen te stemmen met uw werkelijke leeftijd, wordt de authenticiteit van dit document dan ook helemaal ondermijnd. Dat u deze taskara tot slot pas net voor uw vertrek zou hebben aangevraagd onderstreept niet alleen het gesolliciteerde karakter van uw enige identiteitsbewijs, het is bovendien bijzonder opmerkelijk dat u in alle jaren voordien nooit een taskara zou (nodig) hebben gehad (CGVS, p. 15). Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u de Belgische asieldiensten doelbewust tracht te misleiden door zich een pak jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent. Het ontbreken van een geldig geloofwaardig identiteitsbewijs, met geloofwaardige verklaringen daaromtrent, ondermijnt reeds een eerste keer uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Ten tweede heeft u het CGVS geen duidelijk zicht gegeven op waar u vandaan komt en waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw beweerde onafgebroken verblijf te Ghazni, en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient immers te worden gewezen op de discrepantie tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS. Zo had u bij de DVZ nog laten optekenen dat u geboren werd in Torgan, Jaghatu (district) en aldaar zou blijven wonen tot aan uw vertrek richting België (Verklaring DVZ, p. 4). Vreemd genoeg zou u ten aanzien van het CGVS net verklaren dat u sinds uw vierde of vijfde in Qalay Qadam, bij Ghaznistad, zou wonen en aldaar zou zijn opgegroeid. Gewezen op dit opmerkelijke verschil haalde u enkel aan dit ten aanzien van de DVZ ook te hebben aangegeven (CGVS, p. 5). Waarom het dan anders staat genoteerd, daar u toen geen enkele andere verblijfsplaats liet optekenen is hoogst opmerkelijk. De verschoning die u voor deze discrepantie aanhaalt kan dan ook niet overtuigen. Het CGVS wenst er in deze ook nog op te wijzen dat uw verklaringen ten aanzien van de DVZ na afloop van het gehoor werden voorgelezen en u zich hiermee akkoord verklaarde. U werd tijdens het gehoor bijgestaan door een tolk die het Dari machtig was en gaf zelfs ten aanzien van het CGVS aan dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen (CGVS, p. 2). Dat u ten aanzien van het CGVS ook zou verklaren dat uw moeder en uw zus na uw vertrek vanuit Qalai Qadam zouden verhuizen richting Qalai Hashrat (CGVS, p. 7), doch bij de DVZ vermeldde dat uw zus nog steeds in Qalai Qadam verblijft, ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook verder (Verklaring DVZ, p. 7).

Vervolgens bleek uw kennis over uw regio van herkomst weinig doorleefd voor iemand die daar zijn ganse leven zou hebben verbleven. U werd gevraagd naar de districten rondom de stad Ghazni, waarop u in eerste instantie trachtte de vraag te ontwijken door een aantal districten binnen de provincie Ghazni op te sommen. Wederom gepolst naar de districten die specifiek grenzen aan de stad antwoordde u correct Andar, Wagaz en Khogyani, doch liet u ook foutief Qarabagh en Ghelan optekenen. U voegde daar aan toe "enkel deze te kennen". Dat ook Dih Yak, Khwaja Umari en Zhanakan aan uw district grenzen vergat u evenwel te melden. Welke het districtscentrum van het u welgekende district Andar was, wist u niet. Gevraagd naar de provincies die grenzen aan Ghazni, kon u er een zestal opnoemen, al leek u Daykundi en Uruzgan dan weer vergeten te zijn. Dat u een groot aantal districten kunt opsommen, maar niet zou kunnen aangeven welke daarvan aan uw eigen stad zouden grenzen, noch over enige verdere informatie zou beschikken is opmerkelijk en doet vermoeden dat het hier om ingestudeerde kennis gaat, eerder dan parate. Dat u te pas en te onpas trachtte informatie over de regio te verstrekken, zelfs toen u dit verre van gevraagd werd, sterkt dan ook dit vermoeden (CGVS, p. 8, 12, 23). Hoe dan ook bleek uw kennis evenzeer ingestudeerd wanneer het ging over de meest recente verkiezingen. Zo werd u gevraagd naar de laatste verkiezingen in

Afghanistan waarop u deze vreemd genoeg exact tot op de dag wist te situeren (CGVS, p. 13). Dat u, die beweerde niet eens te mogen stemmen, die zijn geboortedatum niet zou kennen en er niet eens in slaagde zijn (recenter) vertrek uit het land te plaatsen, dan wel de datum van deze verkiezingen tot op de dag zou herinneren is bevreemdend en onderstreept het ingestudeerde karakter van uw verklaringen. Dat zo'n kennis niet volledig kan zijn, zou verder blijken. Zo wist u wel twee politici uit te de regio te benoemen, maar had u geen idee tot welke partij zij behoorden, noch kende u bij uitbreiding één politieke partij in Afghanistan (CGVS, p. 13-14). U benoemde dan wel correct de huidige provinciegouverneur, maar wanneer u gepolst werd naar zijn voorganger noemde u "Sher Alan Ibrahim". Ibrahim was provinciegouverneur van 2005 tot 2006. Dat u toen amper 12 jaar oud zou zijn geweest, doch zomaar deze naam opnoemde, bevestigt de eerder geponeerde vermoedens. U had verder geen idee sinds wanneer de huidige burgemeester van de stad aan de macht is, noch wist u wie zijn voorganger was. Ook wie de voormalige politiecommandant was, wist u evenmin (CGVS, p. 14). U beweerde verder foutief dat er geen regiocode voor de stad Ghazni zou zijn, terwijl die er net wel is (CGVS, p. 10). U had geen idee wie de leiders van de taliban in uw regio zouden zijn, noch had u weet van de aanwezigheid van Daesh (CGVS, p. 22). Dat u vervolgens de Afgaanse kalender slechts "een beetje" zou kennen en klaarblijkelijk zelfs een maand (Jaddi) vergat op te noemen is bevreemdend. U was niet eens in staat de zomermaanden op te noemen, zonder de volledige kalender af te lopen (CGVS, p. 5, 12). U slaagde er tot slot niet in meer dan één incident te beschrijven en correct te situeren in de tijd (CGVS, p. 22-23).

Verder spreekt ook uw Facebook (FB) uw beweringen tegen. Zo beweerde u nooit andere steden in Afghanistan te hebben bezocht, noch zou u ooit in een andere provincie dan de uwe in Afghanistan zijn geweest, behalve toen u in 2015 naar België reisde (CGVS, p. 8-9). Vreemd genoeg werd op uw FB een foto teruggevonden waarop u in maart 2014 te zien bent in de provincie Herat (zie administratief dossier). U beweerde verder geen vrienden of familie te hebben in Kabul of andere grote steden in Afghanistan (CGVS, p. 9), echter blijkt uit uw vriendenlijst dat u toch meerdere kennissen heeft in Kabul en zelfs Mazar. Dat u, tenslotte, eerst zou beweren slechts over één profiel te beschikken op FB, doch daarna zou toegeven toch een ander profiel te hebben, ondermijnt niet alleen uw geloofwaardigheid, maar doet bovenal vermoeden dat u de inhoud van dit andere profiel liever niet kenbaar wenst te maken (CGVS, p. 10).

Tot slot kon ook uw reisweg niet overtuigen. Zo legde u geen enkel document (tickets, vervoersbewijzen, ...) neer ter staving van uw reisweg. U wist verder enkel te melden dat u Afghanistan zou hebben verlaten in 1394 (2014-2015), maar wanneer precies leek u niet meer te herinneren (CGVS, p. 13). U werd gevraagd waar u de grens tussen Afghanistan en Iran zou zijn gekruist en antwoordde nogal ruim Nimroz, maar waar exact u de grens zou oversteken kon u niet aangeven. U kon deze overgang niet beter omschrijven dan "het was verlaten en een woestijn": eerder vaag (CGVS, p. 19). U zou daarna door Iran zijn gereisd, maar kon naast Teheran en Urumia geen enkele andere plaats benoemen die u zou zijn gepasseerd (CGVS, p. 19). Tot slot voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, p. 8, vraag 22). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Aldus blijkt uit bovenstaande vaststellingen aldus dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, profiel/leeftijd en uw meest recente verblijfplaatsen waardoor, logischerwijs ook de geloofwaardigheid van uw problemen in het gedrang komt. Die ongeloofwaardigheid zou ook blijken uit de talrijke vaagheden en tegenstrijdigheden die werden opgemerkt doorheen uw verklaringen. Zo beweerde u in Afghanistan in een grondconflict te zijn verzeild met een zekere [I.] die u hierom bedreigde (CGVS, p. 20). Gevraagd wanneer deze bedreigingen zouden starten, moest u echter het antwoord schuldig blijven: "tijdens de derde maand van het jaar", maar de datum wist u niet meer. U beweerde dat u daarop naar de politie zou trekken, al kon u ook dit niet meer plaatsen in de tijd. Vreemd genoeg verklaarde u dat u in ieder geval een maand voor uw vertrek naar de politie zou trekken, terwijl u ten aanzien van de DVZ nog had verklaard dat u een "paar maanden" voor uw vertrek aangifte deed bij de politie (Verklaring CGVS, d.d. 5 april 2016, Vraag 3.5). Wat er ook van zij, u werd gevraagd om meer informatie omtrent de persoon met wie u nu eigenlijk problemen had en kon hem niet beter beschrijven dan: "Hij heeft banden met de taliban, zijn broers zijn talibs. Hij is dik. Baard. Hij draagt een tulband". Een eerder vage en stereotiepe beschrijving. U verwees naar hem als [I.K.], maar zijn volledige naam kende u niet. De identiteit van zijn broers kende u evenmin. In ieder geval, bij de DVZ had u het over één broer (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Ook toen u gevraagd werd hoe u te weten kwam dat zijn

broers talib waren antwoordde u dan weer nogal vaag dat er "een persoon" was die "een slagerij had" en hij het had verteld (CGVS, p. 21). Hoe dan ook, u verklaarde verder dat u geen politiedocumenten had, daar zij alles zouden hebben ingehouden (CGVS, p. 20). Het is dan ook bevreemdend om vast te stellen dat u niet veel later zou beweren dat u na deze incidenten tóch met een brief van de politie richting [I.] zou trekken (CGVS, p. 21). Dat u nu toch plots politiedocumenten zou hebben is reeds uiterst bevreemdend, maar dat u eigenlijk zondermeer richting de taliban zou stappen met een dergelijk document lijkt weinig aannemelijk. Gewezen op dit werkelijk ongelofelijke risico, antwoordde u simpelweg dat u toen nog niet wist dat het talib waren (CGVS, p. 21). Dit kan echter niet overtuigen. Zo beweerde u immers ook dat de problemen reeds ettelijke jaren aan de gang waren (CGVS, p. 20). Dat u dan nooit verdere informatie zou hebben gezocht over de tegenpartij is niet ernstig. U wist hoe dan ook deze problemen niet te staven (CGVS, p. 20), waardoor dit eigenlijk niet meer dan een blote bewering is. De twee documenten betreffende uw beweerde eigendom zijn slechts kopieën en kunnen derhalve altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Dient nog te worden opgemerkt dat het louter voorleggen van zulke documenten geenszins de problemen die u zou hebben gekend kan staven.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden reeds grotendeels hierboven besproken en zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. Wat betreft de foto's die u neerlegde en waarmee u uw herkomst uit Ghazni trachtte te staven, dient te worden opgemerkt dat aan dergelijke privéfoto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Het CGVS kan voor zover mogelijk/zichtbaar/verifieerbaar eventueel erkennen dat een deel van uw foto's zich in Ghazni blijken te situeren, doch dit evenwel niet zondermeer wijst op een langdurig en onafgebroken verblijf in de regio, daar deze slechts een momentopname omvatten. Te meer de foto's die u in de regio zouden plaatsen allen relatief recent voor uw vertrek werden genomen (CGVS, p. 17) en deze aldus een gesolliciteerd karakter lijken te hebben. Wat er ook van zij, documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten echter niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas herstellen. Volledigheidshalve merkt het CGVS ook nog op dat uit toegevoegde informatie blijkt dat allerhande documenten in Afghanistan, wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. De taskara van uw vader bewijst de identiteit van de persoon in kwestie, terwijl de enveloppe bewijst dat u post ontvangt. Dat u net dat deel van de enveloppe verloor waaruit kan worden afgeleid van waar deze werd verzonden, is opmerkelijk (CGVS, p. 16).

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is

daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, verblijfplaatsen, reisweg, profiel en relaas. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfplaatsen, achtergrond, familiale situatie en het netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing van 9 november 2017, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer X, ingediend op 5 december 2017 en het verzoekschrift gekend onder rolnummer X, ingediend op 9 december 2017.

Ter terechtzitting wijst de voorzitter op artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat bepaalt: *“Indien een verzoekende partij meerder ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”*

Aan verzoeker wordt ter terechtzitting gevraagd of hij een voorkeur heeft voor één van de twee neergelegde verzoekschriften. De voorzitter verduidelijkt dat indien verzoeker niet uitdrukkelijk een voorkeur aanduidt, de Raad zal oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, in casu het verzoekschrift onder rolnummer X. Verzoeker wordt dan geacht afstand te doen van het andere verzoekschrift.

Verzoeker stelt dat hij zijn beroep in de zaak met rolnummer X ingediend op 5 december 2018 wil behandeld zien.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nrs 213 486 en X van rechtswege gevoegd.

Gelet op het voorgaande dient de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet te oordelen op grond van het door verzoeker aangeduide verzoekschrift, zijnde het verzoekschrift gekend onder rolnummer 213 486 en wordt de afstand van het geding vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Op basis van de uiteenzetting van de middelen is zonder meer duidelijk dat verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht heeft willen aanvoeren.

Verzoeker licht deze middelen als volgt toe:

“2.1 Eerste middel

Doordat het CGVS in de bestreden beslissing stelt:

“Ten eerste moet worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over uw opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw exacte leeftijd.”

Verzoeker is afkomstig van Afghanistan, alwaar niet standaard geboorteaktes worden opgemaakt bij de geboorte van een kind.

Zodoende is verzoeker niet in het bezit van een geboorteakte.

Daarenboven is verzoeker slechts enkele jaren naar school geweest.

Verzoeker weet dus oprecht niet exact wanneer hij geboren is en kent bijgevolg ook niet zijn correcte leeftijd. Verzoeker is gewoon verdergegaan op de informatie die zijn ouders hem hieromtrent hebben meegegeven.

Verzoeker heeft daarenboven zijn originele Taskara bijgebracht waarop zijn leeftijd vermeld staat. De leeftijd wordt door de opstellers van de Taskara niet medisch vastgesteld, doch wel op zicht. Ten onrechte werd door het CGVS hiermee geen rekening gehouden.

Daar verzoeker geenszins zijn geboortedatum kent, heeft hij aan DVZ te kennen gegeven dat hij op ' 18 juli' was geboren, daar hem werd meegedeeld dat er anders werd vermeld dat hij op 1 januari was geboren.

*Verzoeker had derhalve nooit de bedoeling om de asielinstanties doelbewust te misleiden door mee te delen dat hij van oordeel was dat hij op het moment van registratie bij de DVZ 16 jaar was. Verzoeker meende dit oprecht aan de hand van de informatie van zijn ouders.
Dat het middel bijgevolg ernstig is.*

2.2 Tweede middel

Het CGVS beroept zich in de bestreden beslissing op haar beweerde vaststelling dat verzoeker het niet aannemelijk maakt waar hij vandaan komt en waar hij voor zijn komst naar België heeft verbleven.

Het CGVS stelt in dit kader dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijf.

Verzoeker wenst op te merken dat DVZ enkel had gevraagd waar verzoeker geboren was, te weten Torgan.

Het CGVS vroeg verzoeker daarentegen zowel waar hij geboren was als waar hij daarna nog gewoond heeft. Verzoeker antwoordde hierop dat hij geboren was in Torgan, doch in zijn vierde à vijfde levensjaar verhuisd is naar Qalay Qadam, bij Ghazni-stad.

Verder wenst verzoeker te benadrukken dat ten tijde van zijn verhoor bij DVZ zijn familie nog steeds in Qalay Qadam verbleef. Een maand na het verhoor bij DVZ is zijn familie verhuisd van Qalay Qadam naar Qalay Hashrat.

Van enige discrepantie tussen de verklaringen van verzoeker is dan ook geen sprake.

Dat dit middel bijgevolg ernstig is.

2.3 derde middel

Het CGVS steunt haar bestreden beslissing op de bewering dat verzoeker weinig doorleefde kennis heeft over zijn regio van herkomst voor iemand die daar zijn ganse leven zou hebben verbleven.

Verzoeker verduidelijkt dat hij wel degelijk tot aan zijn vertrek verbleven heeft in Ghazni-stad.

In eerste instantie merkt verzoeker namelijk op dat hij slechts enkele jaren naar school is geweest en praktisch geen geografie heeft onderwezen gekregen.

Verder kon verzoeker wel degelijk enkele aangrenzende districten opnoemen. Verzoeker kent evenwel niet elk omringend district of elke omringende provincie omwille van het feit dat in de regio verschillende etnische groepen leven en er dan ook niet gesproken wordt over districten/provincies waar andere etnische groepen leven. Zo is verzoeker bijvoorbeeld nooit in Andar geweest en kent hij het districtscentrum niet, gelet op het feit dat de etnische groep Pashtou aldaar verblijft.

De enige reden dat verzoeker de laatste verkiezingen in Afghanistan tot op de dag kon situeren, ligt enkel en alleen in het feit dat er op die datum enorm veel security aanwezig was, er zeer veel propaganda werd gemaakt in o.a. ook de moskee waar verzoeker bidt etc., doch niet in de bewering dat dit ingestudeerde kennis zou zijn.

Dat verzoeker bovendien nog jong is en niet van alle overige politieke elementen op de hoogte is.

Ten slotte wenst verzoeker in dit kader te benadrukken dat het Facebookprofiel van verzoeker geenszins zijn beweringen tegensprekt. In de bestreden beslissing wordt immers ten onrechte gesteld dat verzoeker in maart 2014 op een foto te zien is in de provincie Herat. Deze foto is echter niet genomen in de provincie Herat, doch wel degelijk in Ghazni. Verzoeker heeft nooit een andere provincie in Afghanistan bezocht dan de zijne.

Verzoeker is derhalve wel degelijk afkomstig is uit bovenvermelde regio en er ook steeds heeft verbleven.

In deze regio is de taliban actief, waardoor er vrees bestaat voor ernstige schade.

Minstens dient de subsidiaire beschermingsstatus derhalve toegekend te worden.

Dat dit middel bijgevolg ernstig is.

2.4 Vierde middel

Het CGVS beroept zich op een beweerdelijk niet-overtuigende reisweg.

De reden waarom verzoeker niet alle steden kan opnoemen waardoor hij gereisd heeft, ligt enkel en alleen in het feit dat hij door een smokkelaar werd vervoerd en verzoeker nooit eerder in deze steden was geweest.

Verzoeker moest zich tijdens zijn reisweg steeds bukken en mocht nooit opkijken van de smokkelaar, aangezien hij het typische uiterlijk had van een Afghaan. Ook werd er vaak tijdens de nacht gereisd, zodoende dat verzoeker al helemaal geen idee had waar hij was.

Verzoeker is naar België gekomen omwille van het feit dat de ganse groep waar hij met meereisde naar België kwam. Verzoeker heeft hier derhalve niet zelf voor gekozen, doch dit werd hem door de anderen voorgesteld.

Dat deze elementen derhalve in overweging dienen genomen te worden.

Dat dit middel bijgevolg ernstig is.

2.5 Vijfde middel

Het CGVS stelt dat er talrijke vaagheden en tegenstrijdigheden zouden zijn met betrekking tot de problemen die verzoeker heeft gekend in Afghanistan.

Verzoeker verduidelijkt dat zijn problemen met [I.] een paar maanden voor zijn vertrek begonnen zijn en hij een maand voor zijn vertrek naar België naar de politie is gestapt.

Verzoeker kreeg daarenboven een document van uitnodiging tot verhoor van [I.] mee van de politiediensten, waarmee verzoeker naar [I.] is gegaan. Nadien werd dit document opnieuw teruggenomen door de politie., zodoende dat verzoeker geen documenten meer in zijn bezit had. Op dat moment wist verzoeker geenszins dat [I.] behoorde tot de Taliban, gelet op het feit dat [I.] vaak naar de stad kwam. Van de uitbater van de naburige shop wist verzoeker wel dat de broer van [I.] behoorde tot de Taliban.”

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Nieuwe elementen

Tijdens de terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- zijn originele taskara en een vertaling;
- de originele taskara van zijn vader en een vertaling.

De Raad stelt vast dat deze taskara's reeds werden voorgelegd aan het CGVS, zodat deze in casu niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet kunnen worden aanvaard en uit de debatten worden geweerd.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat

het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst,*

nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en is een sjiitische Hazara afkomstig uit Torgan, district Jaghatu in de provincie Ghazni. Verzoeker zou op vijfjarige leeftijd met zijn gezin verhuisd zijn naar Qalay Qadam in de stad Ghazni. Zijn vader zou reeds lang verwickeld zijn in een grondconflict met Kuchi's. Drie jaar na de dood van zijn vader, besloot verzoeker om een huis te bouwen op het stuk grond dat hij inmiddels had geërfd. Verzoeker zou vervolgens zowel op zijn bouwgrond als in zijn winkel door een zekere I. en gewapende manen zijn bedreigd en geslagen. I. eiste dat hij een document ondertekende waarin hij afstand zou doen van de gronden en niet verder zou bouwen op deze gronden. Na deze bedreigingen besloot verzoeker om hulp te zoeken bij de politie. Met een verklaring van de politie trok verzoeker naar I. die hem beschuldigde een spion te zijn en ermee dreigde hem te doden. Verzoeker kwam te weten dat de broers van I. talibs zijn. Nog later zou hij te weten zijn gekomen dat de taliban hem opspoorde waarop hij besloot om Afghanistan te verlaten.

2.4.2.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een aantal documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 15, map met 'documenten).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze documenten zowel vormelijk als inhoudelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal. De Raad benadrukt hierbij dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. X). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. X; Rvs 7 oktober 2003, nr. X; RVS 18 juni 2003, nr. X).

Wat betreft zijn vluchtrelaas, moet de Raad vaststellen dat verzoeker geen documenten voorlegt die het beweerde landconflict kunnen staven. Verzoeker legde wel twee eigendomsbewijzen voor met betrekking tot het stuk grond van zijn familie in Mohajereen. De Raad treedt de verwerende partij bij in het standpunt dat deze eigendomsbewijzen op zich het bestaan van het voorgehouden grondconflict dat aan de basis ligt van verzoekers vluchtrelaas, niet staven. Deze eigendomsbewijzen volstaan in deze stand van zaken dan ook niet om een gegronde vrees voor vervolging omwille van het voorgehouden landconflict aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.4.2.3. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat in casu geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas gelet op de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden, zoals hierna zal blijken.

Zo moet de Raad vaststellen dat verzoeker, gevraagd wie I. is, deze man niet nader kan omschrijven dan *“Hij heeft banden met de taliban, zijn broers zijn talibs. Hij is dik. Baard. Hij draagt een tulband”*. Verzoeker verwees verder naar hem als I.K. maar kende zijn volledige naam niet. Ook de namen van de broers van I. kende hij evenmin. De Raad wijst er trouwens op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel vertelde over één broer (AD CGVS, stuk 12, Vragenlijst CGVS van 5 april 2016, vraag 3.5).

De Raad stelt vast dat verzoeker zeer vaag en stereotiep blijft in de beschrijving van I. Dat verzoeker er niet in slaagt meer concrete gegevens aan te reiken over de identiteit van I. en zijn broer is weinig aannemelijk in het licht van verzoekers verklaringen dat dit grondconflict reeds startte toen zijn vader nog leefde en dat I. ook na de dood van zijn vader ruzie bleef maken over de grond (zie AD CGVS, stuk 12, Vragenlijst CGVS van 5 april 2016, vraag 3.5). Aangezien dit grondconflict betrekking heeft op de

kern van zijn vluchtrelaas en reeds meerdere jaren aansleept, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker meer gedetailleerd kan vertellen over I. en zijn broers.

Het is verder weinig aannemelijk dat verzoeker met een brief van de politie naar I. zou stappen, wiens broers lid van de taliban zijn. Het antwoord van verzoeker dat hij toen nog niet wist dat deze broers taliban waren, overtuigt niet. Verzoeker beweert immers dat dit landconflict al ettelijke jaren aan de gang was. Gevraagd hoe verzoeker te weten kwam dat de broers van I. talib waren, antwoordde verzoeker dat er "een persoon" was die "een slagerij had" in dezelfde straat waar hij een winkel had en dat deze persoon het hem had verteld (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 21). De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker pas bij navraag te weten zou zijn gekomen dat de broers van I. talibs zouden zijn. Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat zulk belangrijk gegeven, met name lidmaatschap van de taliban, verzoeker, gelet op het aanslepende karakter van het grondconflict, al eerder ter ore zou zijn gekomen. Dat verzoeker bovendien voordien geen informatie zou hebben gezocht over de tegenpartij, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ernst van het voorgehouden aanslepend landconflict en is niet aannemelijk.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker de start van de bedreigingen door I. niet meer nader in de tijd kan situeren dan "tijdens de derde maand van het jaar" (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 20). Gevraagd wanneer hij naar de politie ging voor hulp, verklaarde verzoeker bij het CGVS "Ik weet het niet exact, maar één maand voor mijn vertrek." (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 20). Evenwel had verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) nog gesteld dat hij een "paar maanden" voor zijn vertrek aangifte deed bij de politie (AD CGVS, stuk 12, Vragenlijst CGVS van 5 april 2016, vraag 3.5). Verzoeker werd tijdens het gehoor met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd. Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift dat zijn probleem met I. een paar maanden voor zijn vertrek is begonnen en dat hij een maand voor zijn vertrek naar België naar de politie is gestapt. Hij stelde dat hij tijdens zijn interview bij de DVZ enkel had verklaard dat zijn probleem een paar maanden voor zijn vertrek startte, niet dat hij naar de politie ging, maar dit vindt geen steun in het administratief dossier.

Zoals hierboven blijkt, vinden deze vaststellingen steun in het administratief dossier en hebben zij betrekking op de kern van verzoekers vluchtrelaas.

Verzoeker slaagt er niet in om aan de hand van concrete elementen en argumenten deze pertinente vaststellingen, zoals eveneens door de verwerende partij gemaakt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Het louter herhalen van de vluchtmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Verzoekers betoog dat hij een uitnodiging tot verhoor van I. kreeg van de politiediensten waarmee hij naar I. is gegaan en dat dit document daarna opnieuw werd teruggenomen door de politie zodat hij geen documenten meer in zijn bezit heeft, heeft betrekking op een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop kan dan ook geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. De overige vaststellingen zijn in casu voldoende determinerend.

2.4.2.4. Het geheel van de voorgelegde eigendomsbewijzen en verzoekers verklaringen in acht genomen, besluit de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas inzake het landconflict.

In casu kan niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden vastgesteld.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Qalay Qadam, bij de stad Ghazni, in het district Ghazni, gelegen in de provincie Ghazni.

In casu oordeelt de verwerende partij dat verzoeker geen duidelijk zich heeft gegeven op waar hij vandaan komt en waar hij voor zijn komst naar België heeft verbleven. Zij hecht geen geloof aan verzoekers beweerde “onafgebroken verblijf te Ghazni”, stelt dat hij niet de waarheid heeft verteld over zijn meest recente verblijfplaatsen en geen duidelijkheid heeft geschapen over zijn voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. Zij verwijt verzoeker te hebben verzaakt aan zijn medewerkingsplicht door geen duidelijkheid te scheppen over waar en onder welke omstandigheden hij gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht te bieden op zijn werkelijke achtergrond en leefsituatie, waardoor een beoordeling van de nood aan bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk is.

2.5.2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de Afghaanse nationaliteit van verzoeker concreet wordt betwist.

Vervolgens stipt de Raad aan dat de verwerende partij op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag verlangen dat verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn nationaliteit, identiteit, inclusief zijn geboorteplaats en “land(en) en plaats(en) van eerder verblijf” voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt niet in dat verzoeker het bewijs moet leveren recent of rechtstreeks uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in een lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient.

Wel kan van verzoeker worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn geboorteplaats en zijn verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat zijn werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald.

Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar verzoeker de bron van zijn vrees of ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade zal worden onderzocht.

Hierbij merkt de Raad op dat de geboorteplaats en eerdere verblijfplaatsen in Afghanistan, enerzijds niet steeds noodzakelijk de werkelijke regio van herkomst vormen, maar anderzijds wel indicatief kunnen zijn bij het bepalen van de regio ten aanzien van waarvan het risico dient te worden beoordeeld.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal hij desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit en herkomst zijn.

Het komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonde. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door haar eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan subsidiaire bescherming onmogelijk.

2.5.2.3. In casu heeft de verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing volgende documenten voorgelegd: zijn originele taskara, de originele taskara van zijn vader, foto's en kopieën van twee eigendomsbewijzen voor gronden gelegen in Torgan, district Jaghatu, provincie Ghazni.

Vooreerst merkt de Raad op dat de voorgelegde taskara's en eigendomsbewijzen een relatieve bewijswaarde hebben gelet. Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt immers dat in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en dat zowat alle documenten er kunnen worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Waar verzoeker kopieën van documenten voorlegt, wijst de Raad erop dat authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet kunnen worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. X en RvS 24 maart 2005, nr. X).

Dat de voorgelegde documenten een relatieve of zeer geringe bewijswaarde hebben, betekent echter niet dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek, in casu verzoekers regio van herkomst. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen in het geheel van alle relevante verklaringen, documenten en landeninformatie.

In die zin merkt de Raad op dat de voorgelegde originele taskara's identiteitsdocumenten betreffen die een begin van bewijs kunnen vormen met betrekking tot verzoekers identiteit en herkomst. Dergelijke documenten dienen evenwel steeds te worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker, die de daarin vervatte gegevens moeten ondersteunen. Bovendien, zoals eerder vermeld, vormt de geboorteplaats niet steeds de regio van herkomst.

Wat de foto's betreft waarmee verzoeker zijn herkomst uit Ghazni tracht te staven, wijst de verwerende partij er terecht op dat foto's door mogelijke inscenering geen authenticiteit bieden over wat wordt afgebeeld. Niettemin stelt de verwerende partij ook dat ze, in zoverre verifieerbaar, "*eventueel [kan] erkennen dat een deel van [zijn] foto's zich in Ghazni blijken te situeren*". Verwerende partij meent dat deze foto's echter een gesolliciteerd karakter lijken te hebben omdat ze alle relatief recent voor verzoekers vertrek worden genomen. Het gegeven dat de foto's eventueel een gesolliciteerd karakter hebben, met name dat ze werden genomen dan wel meegebracht om verzoekers herkomst uit Ghazni aan te tonen, betekent wederom niet dat ze volkomen van enige bewijswaarde ontdaan zijn. Ook hier dienen de voorgelegde foto's mee te worden genomen in een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling.

Bijgevolg gaat de Raad na of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat zijn beweerde herkomst uit Ghazni, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in onderlinge samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kan worden geacht.

2.5.2.4. Op 5 april 2016 verklaarde verzoeker bij de DVZ te zijn geboren in Torgan, in het district Jaghatu van de provincie Ghazni en daar te hebben verbleven tot aan zijn vertrek. Tijdens zijn gehoor bij het CGVS op 9 november 2017 verklaarde verzoeker dan weer in Torgan te zijn geboren maar sinds zijn vierde of vijfde levensjaar in Qalay Qadam te wonen bij de stad Ghazni. Deze discrepantie wordt verzoeker aangerekend door de verwerende partij. Evenwel stelt de Raad vast dat reeds op 15 oktober 2015 door de DVZ op de fiche "*niet-begeleide minderjarige*" werd genoteerd dat verzoeker werd geboren in Torgan en in Qalay Qadam verbleef, hetgeen coherent is met zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS. Bijgevolg acht de Raad de voormelde discrepantie geen doorslaggevend argument om tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers herkomst te besluiten.

In dezelfde fiche "*niet-begeleide minderjarige*" noteerde de DVZ op 15 oktober 2015 ook dat verzoekers moeder verbleef in "*Qalay Qadam, Ghazni*" en dat zijn minderjarige zus "*bij moeder*" verbleef. Nog in deze fiche noteerde de DVZ dat verzoekers reis door zijn oom "*verblijvende te Qalai Ashrad, Ghazni*" werd geregeld. Op 5 april 2016 stelde verzoeker bij de DVZ dat zijn moeder verbleef in "*Qalai Ashrat, Ghazni*" en zijn minderjarige zus in "*Qalai Qadam, Ghazni*". Deze discrepantie wordt verzoeker door verwerende partij eveneens tegengeworpen. Verzoeker legde echter bij het CGVS op coherente wijze uit dat hij, zijn moeder en zijn zus steeds samenwoonden op het laatste adres, zijnde Qalay Qadam, maar dat zij na zijn vertrek verhuisden naar Qalay Hashrat, bij zijn oom van moederszijde. Deze verklaringen zijn coherent met wat verzoeker eerder verklaarde aan de DVZ op 15 oktober 2015, met name dat zijn moeder en zus met hem verbleven in Qalay Qadam en dat hij een oom heeft in Qalay Ashrat. Het is eveneens coherent met de verklaring op 5 april 2016 dat zijn moeder inmiddels in Qalay Ashrat woont, bij de oom. Dat verzoeker dan verkeerdelijk verklaart dat zijn minderjarige zus in Qalay Qadam woont is een mineure discrepantie en dus evenmin een doorslaggevend om de herkomst van verzoeker ongelooftwaardig te bevinden.

2.5.2.5. Vervolgens verwijt de verwerende partij verzoeker dat zijn kennis over de regio van herkomst (dorp Qalay Qadam bij de stad Ghazni in het district Ghazni, provincie Ghazni) weinig doorleefd is voor iemand die daar zijn hele leven zou hebben gewoond.

De Raad merkt vooreerst op dat in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling tevens rekening moet worden gehouden met verzoekers individuele omstandigheden, met name zijn profiel. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker, een Hazara, slechts laaggeschoold is. Hij ging naar school tot graad 7, zijnde het eerste middelbaar. Na de dood van zijn vader ging verzoeker aan het werk als straatverkoper en daarna als winkelverkoper (AD CGVS, stuk 12, verklaring DVZ, p. 4-5; en stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Er kan dan ook niet worden verwacht dat verzoeker over alle geografische, maatschappelijke en socio-politieke aspecten van zijn regio van herkomst een gedetailleerde kennis heeft, maar wel dat hij de kennis van de onmiddellijke omgeving in zijn dorp Qalay Qadam nauwgezet kan toelichten.

- Verzoeker werd door verwerende partij ondervraagd over zijn geografische kennis over zijn regio van herkomst.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt alle districten die grenzen aan de stad Ghazni correct op te noemen. De Raad leest in het gehoorverslag dat verzoeker van de zes districten die het district Ghazni omringen, er drie correct wist te benoemen (Andar, Wagaz en Khogyani). Waar hij tevens twee foutieve districten opgaf, stelt de Raad verder vast verzoeker vertelde over het district Khawauja Mari, de regio waar zijn moeder vandaan komt, en dat hij duidelijke verklaarde dat er tussen zijn dorp in

het district Ghazni en het district Khawauja Mari geen andere districten zijn (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 17). Bijgevolg blijkt hieruit dat verzoeker kennis heeft van een vierde district dat aan het district Ghazni grenst.

Verwerende partij merkt op dat verzoeker het districtscentrum van het “*u welgekende*” district Andar niet kent. Evenwel heeft verzoeker tijdens zijn gehoor duidelijk verklaard het districtscentrum van Andar niet te kennen want “*Ik ben er niet geweest*” (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 8). Verwerende partij kan bijgevolg niet ernstig voorhouden dat het district Andar verzoeker “*welgekend*” is. Daarenboven kon verzoeker wel het districtscentrum in Qarabagh benoemen alsook de hoofdsteden van de provincies Zabul en Wardak. Ook hier is verzoeker niet op die plaatsen geweest maar had hij er wel over gehoord.

Verwerende partij noteert dat verzoeker er niet in slaagt alle provincies die grenzen aan de provincie Ghazni op te sommen. De Raad stelt vast dat verzoeker van de acht aangrenzende provincies er niettemin in slaagt om er zes correct te benoemen.

De verwerende partij concludeert dat verzoekers kennis over zijn regio van herkomst ingestudeerd is, minstens is er een vermoeden. Zij verwijt verzoeker voorts te pas en onpas te trachten informatie te verstrekken over zijn regio.

De verwerende partij gaat evenwel voorbij aan de inlichtingen die verzoeker verschaftte over zijn onmiddellijke leefomgeving en laat deze geheel buiten beschouwing.

Zo blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker inlichtingen kan verschaffen over andere etniciteiten in zijn provincie en daarbij kan vertellen dat in de dorpen de meerderheid van bevolking Pashtun is en in de stad Ghazni de meerderheid Tadzjiek is. Hij kan lokaliseren waar de Hindoes in de stad Ghazni wonen en waar zij bidden. Verzoeker kan vertellen hoeveel tijd het in beslag neemt om te voet of met de fiets van Qalay Qadam naar de stad Ghazni te gaan, welke weg hij nam en welke dorpen hij op zijn weg passeerde (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Verzoeker vertelde over een stroom en een moskee dicht bij zijn huis (idem, p. 8). Hij kon uitgebreid vertellen over de verschillende scholen in de buurt, waar ze zijn gelegen, voor wie ze zijn bestemd en welke opleiding ze bieden (idem, p. 11). Verzoeker kon toelichten waar zijn winkel was gelokaliseerd, wat hij verkocht en aan welke prijs en bij welke groothandel hij zijn winkelwaren haalde (idem, 12). Verzoeker kon ook vertellen waar de gronden van zijn familie te vinden zijn, met name in Torgan, Shahrak Mojahedeen, een plaats waar de vluchtelingen wonen (idem, p. 15).

De Raad is van mening dat verzoeker op doorleefde wijze en voldoende precies over zijn onmiddellijke leefomgeving heeft verteld. Dat verzoeker trachtte meer informatie te geven over zijn onmiddellijke leefomgeving dan wat hem werd gevraagd, is op zich ook geen doorslaggevend element om zijn herkomst ongeloofwaardig te achten, des te meer nu de Raad in de bestreden beslissing niet kan lezen dat de verwerende partij verzoekers verklaringen aangaande zijn onmiddellijk leefomgeving betwist. Bijgevolg gaat de Raad er van uit dat verzoekers verklaringen omtrent zijn onmiddellijke leefomgeving als geloofwaardig worden beschouwd.

- De verwerende partij heeft verzoeker vervolgens ondervraagd over politieke aspecten van zijn regio van herkomst.

Hieruit blijkt dat verzoeker de exacte datum van de laatste verkiezingen in Afghanistan kent maar andere gebeurtenissen, zoals zijn geboortedatum of de datum van zijn vertrek, niet even exact kan situeren. Verder kan verzoeker twee politieke leiders uit de stad opnoemen, zelfs de woonplaats van één van hen aanduiden en weet hij dat ze Hazara zijn. Daartegenover staat dat verzoeker de naam van hun partijen niet kent, noch de naam van andere politieke partijen in Afghanistan.

Verzoeker kan de namen geven van de huidige provinciegouverneur van Ghazni, van de burgemeester van de stad Ghazni en van de politiecommandant van de stad Ghazni. Hij kan wel niet vertellen wie de voorgangers van de provinciegouverneur, burgemeester en politiecommandanten zijn, buiten één provinciegouverneur die in 2005-2006 aan de macht was.

De verwerende partij besluit dat het vermoeden van ingestudeerde kennis wordt bevestigd. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker, wiens leeftijd op 30 oktober 2015 werd bepaald op minimum 21,3 jaar, slechts 16-17 jaar oud was toen de vorige provinciegouverneur aantrad.

De verwerende partij haalt aan dat verzoeker de regiocode voor de stad Ghazni niet kent. Evenwel heeft de verwerende partij verzoeker niet gevraagd om het telefoonnummer van zijn moeder te verstrekken, hetgeen eventueel meer duidelijkheid had kunnen geven.

De verwerende partij merkt op dat het *“bevreemdend”* is dat verzoeker de Afghaanse kalender volgens eigen verklaringen slechts ‘een beetje’ zou kennen, de maand Jaddi vergeet en niet in staat is om de zomermaanden op te noemen zonder de volledige kalender af te lopen. Daar staat tegenover dat verzoeker zonder aarzelen de grote schoolvakantie in Ghazni in de tijd kan duiden en de wintermaanden vlot kan opsommen met vermelding van de eerder vergeten maand Jaddi (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 11).

De verwerende partij verwijt verzoeker geen weet te hebben van de aanwezigheid van Daesh in het *“district Ghazni”*. Uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt echter niet dat dit gebrek aan kennis als zwaarwegend moet worden beschouwd. Er is een artikel van 26 september 2014 dat vermeldt dat IS-geallieerde militanten in de provincie Ghazni 15 mensen hebben onthoofd. Het artikel vermeldt echter niet of deze onthoofdingen plaats hadden in het district Ghazni in de provincie Ghazni. Een ander artikel dateert van 9 november 2015 en vertelt over een ontvoering van 7 burgers door IS in de provincie Ghazni die vervolgens werden onthoofd in de provincie Zabul, ten zuiden van de provincie Ghazni. Dit incident had plaats toen verzoeker reeds in België was en wederom blijkt niet of dit incident plaats had in het *“district Ghazni”*. Een laatste artikel dateert van 6 april 2015 en maakt melding van *“possible ISIS sightings”* in Afghanistan, waarbij wordt gesteld dat ex-talibanstrijders in de provincie Ghazni opereren onder de naam van IS. Het artikel zet evenwel uiteen dat het moeilijk is om solide informatie te verkrijgen over de locaties van IS en alsook over de ernst van de bedreiging die zou uitgaan van IS.

Verwerende partij verwijt verzoeker verder niet te weten wie de leiders van de taliban zijn in zijn regio. Het administratief dossier bevat hierover geen landeninformatie.

Daartegenover staat dat verzoeker melding maakt van een ernstig recent incident dat hij correct situeert in de tijd, met name zelfmoordaanslagen bij het National Security Departement in de stad Ghazni. Verzoeker kan het gebouw van het National Security Departement localiseren in de stad en hij beschrijft op doorleefde wijze dat de aanslag in de ochtend gebeurde, dat de aanslag zeer krachtig was waardoor de glazen van hun ramen braken. Hij verklaart dat hij, zijn moeder en zus zich een kamer bevonden en van *“een plaats naar de andere [versprongen]”* omdat ze *“dachten dat het dichterbij was”* (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 22). De verwerende partij betwist dit alles niet maar verwijt verzoeker slechts één incident te beschrijven en correct te situeren in de tijd. Er blijkt evenwel dat verzoeker ook een ontploffing vermeldt van een vrachtwagen die, volgeladen met stenen en bommen, de muur van de PRT raakte. Verzoeker kan zich inderdaad de datum van dit incident niet meer herinneren, anderzijds kan hij wel de ligging van de PRT situeren. Ten slotte kan verzoeker vertellen over een ontsnapping uit de gevangenis van de stad Ghazni, die plaats vond op het moment dat hij reeds uit Afghanistan was vertrokken en op weg was naar Europa. Hij licht toe dat hij zijn familie contacteerde en dat zij hem vertelden over de situatie in de stad Ghazni waarbij alle markten werden gesloten. Aldus kan verzoeker meer dan één recente gebeurtenis in de stad Ghazni vermelden waarbij hij twee van de drie vermelde gebeurtenissen in de tijd kan situeren. Uit de bestreden beslissing noch uit de beschikbaar gestelde landeninformatie blijkt dat deze gebeurtenissen niet zouden hebben plaats gehad, noch blijkt dat de incidenten verkeerd in de tijd werden gesitueerd.

2.5.2.6. De verwerende partij kan niet worden bijgetreden in het vermoeden dat verzoeker de inhoud van één van zijn twee Facebookprofielen niet kenbaar wilde maken. Verzoeker maakte immers melding van zijn vroegere profiel. Indien verzoeker de inhoud ervan zou willen verbergen dan had het volstaan om hierover te zwijgen. Dat verzoeker enerzijds verklaarde geen vrienden of familie te hebben in Kabul of andere grote steden in Afghanistan en anderzijds op zijn Facebookprofiel *“bevriend”* is met personen die woonachtig zijn in Kabul of Mazar, acht de Raad op zich niet tegenstrijdig. Facebook laat immers toe *“bevriend”* te zijn met personen die men nog nooit in levende lijve heeft ontmoet. Aan een loutere *“vriendschap”* op Facebook kan gelet op de oppervlakkige en weinig authentieke aard die sociale media kenmerken en bij gebrek aan bijkomende elementen dan ook slechts een miniem gewicht worden toegekend.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor buiten de stad Ghazni geen andere steden in Afghanistan te hebben bezocht. Op het Facebookprofiel van verzoeker is evenwel een foto van hem teruggevonden die dateert van maart 2014 en die op Facebook in de provincie Herat wordt gelokaliseerd. Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift dat deze foto niet is genomen in de provincie Herat maar wel in de provincie Ghazni. Evenwel kan hij dit verder niet onderbouwen.

2.5.2.7. Uit wat voorafgaat blijken een aantal onduidelijkheden, onder meer wat betreft verzoekers aanwezigheid in 2014 in de provincie Herat. Afgewogen tegen de andere elementen, zoals hierboven besproken, meent de Raad dat deze onduidelijkheden, ook cumulatief gezien, niet van die aard zijn dat op basis hiervan op doorslaggevende wijze kan worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde regio van herkomst. De eventuele onduidelijkheden over de reisweg van verzoeker en het argument dat verzoeker geen asiel aanvraag in het eerste Europese land dat hij tegenkwam, acht de Raad geheel niet relevant voor de beoordeling van verzoekers regio van herkomst. Dit zijn immers geen relevante elementen van het voorliggend beschermingsverzoek.

De Raad herhaalt dat de medewerkingsplicht van verzoeker niet inhoudt dat hij moet aantonen recent en/of rechtstreeks uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in de lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient. In deze zin kan het loutere vermoeden, waarop in de bestreden beslissing wordt gealludeerd, dat verzoeker gedurende een bepaalde periode elders in Afghanistan zou verbleven hebben, in casu niet volstaan om hem de internationale bescherming te ontzeggen.

Het geheel van zijn verklaringen en de stukken in het rechtsplegingsdossier in acht genomen, besluit de Raad dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden die krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet zijn vereist opdat hem het voordeel van de twijfel kan worden gegund betreffende zijn herkomst uit het district Ghazni.

2.5.2.8. In het rechtsplegingsdossier bevindt zich geen objectieve landeninformatie die toelaat om de veiligheidssituatie in de provincie Ghazni op een volledige en ex nunc wijze te beoordelen. Bijgevolg is de Raad niet in staat om een eventuele nood aan subsidiaire bescherming te beoordelen.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak X.

Artikel 3

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 november 2017 wordt vernietigd.

Artikel 4

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES